

bliver anbragt, har jeg personlig undersøgt for at forvisse mig om, at det var gode Hjem, de Børn kom i.

I de 14 Aar, Nationalforeningen har eksisteret, har der overordentlig sjældent været klaget over dens Virksomhed eller over de Anstalter, den driver. Det ærede Medlem sagde, at der var ikke andet for, end at Staten eller Kommunerne nu maatte overtage disse Anstalter. Jeg skal gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der er fremkommet en lang Række Klager over Hospitaler og Anstalter, som Stat eller Kommuner driver. Dette, at Stat eller Kommune overtager en Anstalt, forhindrer ikke, at der kan komme Klager. Der har f. Eks. ikke været saa faa Klager over de Hospitaler, Københavns Kommune driver. Det skal jeg dog ikke opholde mig ved, jeg tror, der kan komme Klager baade over den ene og den anden Anstalt, uanset hvem der staar i Spidsen for den.

Nu er der altsaa sket det, at Forholdet paa et af de mindste Sanatorier, Nationalforeningen driver, ikke har været, som det burde være, og saa staar det ærede Medlem og Socialdemokratiet frem og kræver, at de ledende Mænd indenfor Nationalforeningen skal fjernes. Hvad der ellers er udrettet af Nationalforeningen, lægges der ingen som helst Vægt paa. Socialdemokratiet dekretterer, at Lederne af Nationalforeningen har forsømt deres Pligt, det dekretterer, at de mangler Humanitet og Ansvarsfølelse, og de skal bort. Jeg synes, det er overordentlig haarde Ord at bruge, at sige om Mænd, at de mangler Humanitet og Ansvarsfølelse. Der hører meget til offentligt at stemple en Mand, tilmed et Medlem af dette Ting, som en Mand, der mangler Humanitet og Ansvarsfølelse, men jeg skal overlade til ærede Medlemmer at bedømme, hvorvidt de synes, at det ærede Medlem fra Fakse har Ret deri eller ikke.

Jeg skal ikke opholde mig ved de mange andre Angreb, Socialdemokratiet har rettet imod os i Anledning af den her omtalte Sag. Hvis jeg skulde afkræfte alle disse Angreb, vilde det tage overordentlig lang Tid, og Øjeblikket er ikke til at spille Tiden dermed. Der kommer maaske nok en anden Lejlighed, hvor vi kan dokumentere Punkt for Punkt, hvor urigtige disse Angreb er. Man har under disse Angreb drevet det saa vidt at skrive, at min Virksomhed gik ud paa at skade de fattige tuberkuløse. Jeg synes, man herved er kommet udenfor det tilladelige. Man har skildret den administrerende Di-

rektør, Chr. Jensen, som en Mand, der mente, at overfor fattige tuberkuløse Børn burde man ikke gøre ret meget. Det, som Direktør Chr. Jensen og jeg har udtalt, staar vi ved i enhver Henseende. Vi har udtalt, at det kunde ikke hjælpe at forvænne disse fattige Børn paa Sanatoriet med Mad, saa at de ikke, naar de kom ud derfra, vilde spise den Mad, der kunde bydes dem i deres fattige Hjem, thi der ved opnaaede man kun at fodre dem op paa Sanatoriet, og at de, naar de kom derfra, meget hurtigt mistede det, de havde indvundet. Kosten paa Sanatorierne bør være sund og god, og den skal være saaledes, at Børnene ikke bliver ligefrem forvante.

Selve Affæren paa Kaløvig skal jeg kun kort omtale, da det vil være umuligt her at komme ind paa alle Enkeltheder. Da der fremkom Klager over Forstanderindens Behandling af Børnene, Klager, som indtil da var Nationalforenings Bestyrelses ganske ukendte, tog vi os straks af Sagen. Jeg maa maaske indskyde, at jeg finder, det havde været heldigere baade for Børnesagens og for Sanatoriesagens Skyld, om Klagerne var blevet indsendt til Nationalforeningen. I et af de Forhør, der har været afholdte, har Pigen Andrea Øvlisen forklaret, „at det var hende, der havde skrevet det Brev til Erna Kirsteins Forældre, som havde givet Anledning til, at „Social-Demokraten“ tog sig af Sagen. Paa Forespørgsel, hvorfor hun ikke havde skrevet til Nationalforeningen, svarede hun, at hun og Frk. Secher havde skrevet et Brev til Nationalforeningen, hvori de havde fremstillet Forholdene, men da de havde meddelt Journalist Brochmann dette, havde han sagt, at det Brev behøvede de ikke at sende, nu tog han sig af Sagen, hvorefter de havde tilintetgjort Brevet“. Altsaa, Journalist Brochmann forhindrede, at disse Klager indgik til Nationalforeningen. Man har et Indtryk af, at det i nok saa høj Grad var enkelte af de Herrer om at gøre, at der kom Sensation ud af Sagen, som at Klagerne virkelig blev afhjulpel.

Vi overvejede, om vi straks skulde suspendere Forstanderinden, eller om vi skulde kalde hende til København, eller om vi selv skulde rejse til Kaløvig og foretage en Undersøgelse paa Stedet. Vi valgte det sidste. Direktør Chr. Jensen og jeg tog da derover og anstillede saadanne Undersøgelser paa Stedet, som kunde anstilles, og disse Undersøgelser var saa grundige, som private Folk kan foretage dem med de Midler, der stod til vor Raadighed,